

■ *Gánóczy Sándor unokái, Mária és József társaságában, 1938-ban a szaleitliben*

Így nagyapám is, aki mindig haladt a technikai fejlődéssel, mikor beszerzett egy kis fekete rádiót, ha magyar adást hallgatott rajta – és mindig azt hallgatott –, becsukta az ablakot, vagy fülhallgatót tett föl, nehogy megbüntessék.

Fiatalkora nagy álma – hogy tanár lehessen – nem valósult meg. Minket azonban leültetett a kisszékre, térképet tett elénk és iskolát játszott velünk. Szerette átadni a tudását. Ő tanított meg sakkozni is. A szép nyári napokon sétálni vitt bennünket a homokos Vasút utcán végig, míg kiértünk a földekre, ott várt

már ránk a „Bölcsesség fája”, amely alatt nagy életigazságokra oktatót bennünket, amit mi rögtön elfelejtettünk. Azt azonban nem, hogy mezítláb küldött a tarlóra, hogy edződjünk!

Gondosan ápolt kiskertjében foglalkoztatta Sándor öcsémet. Megtanította ásni, ültetni, kapálni, gyomlálni. Rózsáit azonban maga metszette, oltotta. Azóta is keresem annak a sárga tearózsának az illatát, amely ott díszlett a ház előtt. A gyümölcsösében koranyáron zamatos eper termett, később rengeteg sárgabarack.

A későbbi években gyakran találtuk őt rajzai fölé hajolva, jobbik szemébe egy fekete cilinderalakú kis lupe volt szorítva, az asztalon kis porcelántégelyben kevés víz a kínai dörzstus számára.

1936-ban bizottság jött ki a házhoz és elrendelte, hogy „légóhomokot” kell tartani az udvaron. Megmozdult a világ. 1938 novemberében a Felvidék egy része – benne Pozsony is – ideiglenesen visszakerült Magyarországhoz. Csak még egy kicsit – három hónapot – kellett volna várnia nagyapámnak... Milyen boldog lett volna!

